

PĒTERA PERSONĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 5:1-11, Mat. 16:13-17, Mat. 14:22-33, Lūk. 22:31-34, 54-62, Gal. 2:9, 11-14.

ATMIŅAS PANTS:

"Bet, vētru redzēdams, viņš nobijās un sāka grimt; un viņš sauca: 'Kungs, glāb mani!' Tūdaļ, roku izstiepis, Jēzus viņu satvēra un viņam sacīja: 'Mazticīgais, kādēļ tu šaubījies?'" (Mat. 14:30-31)

Pēteris ir autors divām Bībeles grāmatām (1. un 2. Pētera vēstule), kuras nosauktas viņa vārdā. Viņš bija viens no agrīnajiem Jēzus sekotājiem. Viņš bija ar Jēzu, kamēr Kungs šeit kalpoja. Viņš bija viens no pirmajiem mācekļiem, kas redzēja tukšo kapu. Pēterim bija bagātīga pieredze, no kuras viņš, Svētā Gara iedvesmots, varēja smelties, lai uzrakstītu šīs spēcīgās vēstules. "Nevis sagudrotiem stāstiem sekodami, bet kā viņa varenības aculiecinieki mēs jums atklājām mūsu Kunga Jēzus Kristus spēku un atnākšanu." (2. Pēt. 1:16)

Pēteris bieži parādās evaņģēlijos, atklājot gan savas uzvaras, gan neveiksmes. Viņš parasti bija tas, kurš mācekļu vārdā runāja ar Jēzu. Pēc augšāmcelšanās un debesbraukšanas notikumiem Pēteris kļuva par ievērojamu draudzes vadītāju. Par viņu runā Apustuļu darbu grāmata un arī Vēstule galatiešiem.

Vissvarīgākais ir tas, ka Pēteris zināja, ko nozīmē pieļaut kļūdas, saņemt piedošanu un iet uz priekšu ticībā un pazemībā. Piedzīvojis savā dzīvē Dieva žēlastību, viņš paliek kā spēcīga balss mums visiem, kam ir nepieciešams piedzīvot šo pašu žēlastību.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 1. aprīlī.

Ej prom no manis!

Kad mēs pirmo reizi satiekam Pēteri, viņš ir zvejnieks Galilejas jūrā (Mat. 4:18, Marka 1:16 un Lūk. 5:1-11). Viņš bija visu nakti strādājis, nenokērdams nevienu zivi. Bet tad viņš un viņa biedri paklausīja Jēzus pavēlei atgriezties uz ezeru un mēģināt vēlreiz. Cik pārsteigts bija Pēteris un pārējie, kad viņi noķēra tik daudz zivju, ka viņu laivas grima. Kas gan notika viņu prātos pēc šī brīnuma?

Izlasi Lūk. 5:1-9. Ko Pētera vārdi Jēzum Lūk. 5:8 mums pastāsta par Pēteri? Tas ir, ko tie liecina par to, kur viņš atradās garīgi? _____

Pēteri noteikti bija dziļi ietekmējis tas, ko viņš zināja par Jēzu. Pat pirms šī brīnuma, kad Jēzus bija licis zvejniekiem izmest tīklus, Pēteris, kaut arī skeptiski noskaņots, jo viņi nebija neko noķēruši, vienalga teica: "Es izmetīšu tīklus Tavā vārdā." Šķiet, ka Jēzus jau kaut ko zināja par Jēzu, un šīs zināšanas mudināja viņu paklausīt. Patiešām, pierādījumi liecina, ka Pēteris jau pirms šī notikuma bija bijis kopā ar Jēzu.

Varbūt viena no atslēgām ir Lūk. 5:3, kur runāts par to, kas notika pirms brīnuma ar zivīm. "Iekāpis laivā, kas piederēja Sīmanim, Viņš lūdza tam atirt laivu mazliet no krasta; apsēdies Viņš no laivas mācīja ļaudis." Varbūt Jēzus sludināšana Pēteri dziļi ietekmēja.

Tomēr pēc brīnuma ar zivīm Pēteris ieraudzīja Jēzū kaut ko vairāk, kaut ko svētu – pretstatā viņa paša grēcīgumam. Pēteris izprata savu grēcīgumu, un viņa labprātība to atzīt publiski parāda, cik atklāts viņš bija pret Kungu. Nav brīnums, ka viņš tika aicināts! Lai arī kādas bija viņa vainas (un to bija daudz), Pēteris bija garīgs cilvēks, kas bija gatavs sekot Kungam, lai arī ko tas maksātu.

Izlasi Lūk. 5:11. Kāds svarīgs princips šeit ir atklāts? Ko šis pants mums stāsta par to, kāda veida nodošanos Jēzus sagaidīja? Ko mums atklāj tas, ka šie zvejnieki bija labprātīgi atstāt visu, kad viņu tīkli bija pilni? _____

Atzīstot Kristu

Viens no varenākajiem brīžiem Jēzus stāstā ir atklāts sarunā ar Pēteri. Jēzus tikko bija runājis ar rakstu mācītājiem un farizejiem, kas bija izaicinājuši Viņu rādīt kādu zīmi apstiprinājumam, kas Viņš ir (sk. Mat. 16:1-4). Tad vēlāk, būdams kopā ar mācekļiem, Jēzus runāja par diviem brīnumiem, ko Viņš bija darījis – divreiz pabarojis tūkstošus tikai ar dažām maizēm un zivīm. Visu to Viņš darīja, brīdinot mācekļus no “farizeju un saduķeju rauga” (Mat. 16:11).

Izlasi Mat. 16:13-17. Kas šeit notiek? Kāda nozīme ir Pētera vārdiem, ko viņš teica Jēzum? _____

_____

Šeit Pēteris drosmīgi runāja par savu ticību Jēzum. Un no Mat. 16:20 kļūst skaidrs, ka arī citi ticēja Kristum kā Mesijam. Tam bija jābūt pagrieziena punktam Jēzus kalpošanā, kaut arī mācekļiem, tai skaitā Pēterim, bija vēl daudz jāmācās.

“Mācekļi joprojām gaidīja, ka Kristus sāks valdīt kā laicīgs valdnieks. Tie cerēja, ka Viņš vienmēr nepaliks nabadzībā un ēnā, bez slavas un goda, ka tuvojās laiks, kad Jēzus tomēr uzcelš valstību, kaut arī tik ilgi slēpj savu nodomu. Mācekļiem nekad nenāca prātā, ka priesteru un rakstu mācītāju ienaidis netiks uzvarēts, ka no Kristus atteiksies Viņa tauta, ka tā Viņu notiesās un piesitīs krustā kā jaundari.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas” 415. lpp.)

Tiklīdz mācekļi atzina Jēzu kā Mesiju, Jēzus sāka mācīt, ka Viņam būs jācieš un jāmirst (sk. Mat. 16:21-23). Šo domu Pēteris nespēja pieņemt. Pēteris bija pat aizgājis tik tālu, ka “norāja” Jēzu. Tad Jēzus pagriezās pret viņu un teica: “Atkāpies no Manis, sātan!” (Mat. 16:23) Šie ir vieni no skarbākajiem vārdiem, ko Viņš kādam bija izteicis Savas kalpošanas laikā, tomēr Viņš to darīja Pētera dēļ. Pētera vārdi atspoguļoja viņa paša ilgas, viņa savtīgo attieksmi pret to, ko viņš gribēja. Jēzum bija viņš jāapstādina tieši šeit un tagad (lai arī Jēzus patiešām teica šos vārdus sātanam, Pēteris bija tas, kurš saņēma vēsti). Pēterim bija jāmācās, ka kalpošana Kungam ietver ciešanas. Tas, ka viņš šo mācību apguva, kļūst skaidrs no viņa vēlākajiem rakstiem (sk. 1. Pēt. 4:12).

Cik bieži tavas personīgās ilgas nonāk konfliktā ar to, ko Dievs vēlas, lai tu dari? Kā tu izlem, ko darīt šādās situācijās? _____

_____

Staigāšana pa ūdeni

Laikā, ko mācekļi pavadīja ar Jēzu, viņi redzēja daudz ko vērā ņemamu, lai gan tādu notikumu, kas līdzinātos Mat. 14:13-30, Marka 6:30-52 un Jāņa 6:1-21 aprakstītajiem, nav daudz. Jēzus izmantoja piecus nelielus maizes klaipus un divas zivis, lai pabarotu vairāk nekā 5000 cilvēku. Kas gan notika viņu prātos pēc tam, kad viņi bija redzējuši kaut ko tādu?

Izlasi Mat. 14:22-33. Kādu svarīgu vēsti mēs varam paņemt sev no šī stāsta, kas palīdz mums, ejot kopā ar Kungu? _____

Ar pūļa pabarošanu šie vīri bija kļuvuši par Jēzus spēka aculieciniekiem ievērojamā veidā. Viņš patiešām pārvaldīja dabas pasauli. Tas noteikti palīdzēja Pēterim izteikt šo drīzāk drosmīgo vai pat pašpaļāvīgo lūgumu: "Kungs, ja Tu tas esi, liec man nākt pie Tevis pa ūdens virsu." (Mat. 14:28)

Kāda ticības atklāsme!

Jēzus, redzēdams šo ticību, aicināja Pēteri nākt, ko viņš arī darīja, un tā bija Pētera ticības izpausme. Staigāt pa ūdens virsu, kad jūra ir mierīga, būtu viena lieta, bet Pēteris to darīja vētrā.

Parasti no šī stāsta mācāmies par skatiena nenovēršanu no Jēzus. Bet šeit ir kas vairāk. Pēteris noteikti uzticējās Jēzum, citādi viņš nekad nebūtu izteicis šādu vēlmi un mēģinājis to īstenot. Tomēr īstenošanas procesā viņš sāka baidīties un grimt.

Kāpēc? Vai Jēzus nevarēja noturēt Pēteri virs ūdens, par spīti Pētera bailēm? Tomēr Jēzus ļāva Pēterim aiziet līdz tai vietai, kur viņš nevarēja neko citu darīt kā bezpalīdzībā saukt: "Kungs, glāb mani!" (Mat. 14:30) Tad Jēzus izstiepa savu roku un izpildīja to, ko Pēteris lūdza. Fakts, ka "roku izstiepis, Jēzus viņu satvēra", lai gan Viņš varēja noturēt Pēteri virs ūdens bez fiziska kontakta, noteikti palīdzēja Pēterim saprast, cik ļoti viņam ir jāmacās būt atkarīgam no Jēzus.

Mēs varam iesākt lielā ticībā, uzticoties Kunga spēkam, bet, kad situācija kļūst baisa, mums ir jāatceras Jēzus vārdi Pēterim: "Mazticīgais, kādēļ tu šaubījies?"

Noliedzot savu Kungu

Izlasi Lūk. 22:31-34, 54-62. Kādas mācības mēs varam gūt no Pētera kļūdām?

Pētera nodomi bija labi. Un viņš parādīja lielāku drosmi nekā citi mācekļi. Viņš sekoja Jēzum, lai redzētu, kas ar Viņu notiks. Bet, to darot, viņš bija nolēmis slēpt savu patieso identitāti. Šī patiesības slēpšana, šī novirzīšanās no labā un pareizā ceļa, noveda viņu pie Kunga noliegšanas trīs reizes – tieši tā, kā Jēzus viņu bija brīdinājis.

Šis skumjais notikums Pētera dzīvē ir ļoti pamācošs. Tas parāda, cik postošas sekas var patiesības pakļaušana kompromisam.

Kā mēs zinām, kristietības vēsture ir pilna ar šausmu darbiem, kad kristieši atstāja svarīgas patiesības. Lai gan dzīve pati par sevi ietver kompromisus, un reizēm mums ir jābūt labprātīgiem dot un ņemt, izšķirošās patiesībās mums ir jāstāv stingri. Kā tautai mums ir jāmacās, kas ir tas, no kā mēs nekad nedrīkstam atkāpties nekādos apstākļos (sk., piemēram, Atkl. 14:12).

Saskaņā ar E. Vaitu Pētera atkāpšanās un kļūda sākās Ģetzemanē, kad tā vietā, lai lūgtu, viņš gulēja un līdz ar to nebija garīgi gatavs tam, kas tuvojās. Ja viņš būtu bijis uzticīgs lūgšanā, kā E. Vaita raksta, "viņš nebūtu noliedzis savu Kungu" ("Laikmetu ilgas" 714. lpp.).

Jā, Pēteris smagi krita. Bet, lai arī cik liela bija viņa kļūda, Dieva žēlastība bija vēl lielāka. "Kur vairojies grēks, tur pārpārēm vairojas žēlastība." (Rom. 5:20) Jēzus piedošana bija tā, kas padarīja Pēteri par vienu no lielākajiem pirmkristiešu draudzes vadītājiem. Cik spēcīga mācība mums visiem par Dieva žēlastības realitāti! Kāda mācība mums visiem, ka, neskatoties uz mūsu kļūdām, mums ir jāiet uz priekšu ticībā!

Jā, Pēteris zināja, ko nozīmē saņemt piedošanu. Viņš zināja no pirmavota, kas ir evaņģēlijs, jo viņš bija piedzīvojis ne tikai sava cilvēciskā grēcīguma realitāti, bet arī to, cik dziļa un plaša ir Dieva mīlestība un žēlastība pret grēciniekiem.

Kā mēs varam mācīties piedot tiem, kas mūs ir lielā mērā pieviluši, kā Pēteris pievīla Jēzu? _____

Pēteris kā draudzes vadītājs

Jēzus kalpošanas laikā Pēteris bieži uzņēmās 12 mācekļu vadītāja lomu. Viņš parasti bija viņu runas vīrs. Kad Matejs nosauc mācekļus, viņš saka: "Vispirms .. Pēteris." (Mat. 10:2) Pēterim bija arī redzama loma agrīnajā draudzē. Tieši Pēteris uzņēmās iniciatīvu izvēlēties mācekli, kas aizstās Jūdu Iskariotu, kas bija nodevis Jēzu (Ap.d. 1:15-25). Vasarsvētku dienā tieši Pēteris pūlim paskaidroja, ka viņi redz apsolīto Gara dāvanu, ko Dievs ir izlējis pār Viņa ļaudīm (Ap.d. 2:14-36). Tas bija Pēteris, kurš sludināja par augšāmcelšanos no mirušajiem, par to tika arestēts, runāja ar augsto priesteri un sapulcināja jūdu vadītājus (Ap.d. 4:1-12). Pēteris tika aizvests pie Kornēlija – pirmā pagāna, kurš tika pieņemts kā Jēzus sekotājs (Ap. d. 10:1-48). Tieši Pēteri uz 15 dienām apciemoja Pāvils, kad viņš pēc savas atgriešanās pirmo reizi bija ieradies Jeruzālemē (Gal. 1:18). Patiešām, aprakstot Jēzus sekotāju loku Jeruzālemē tajā laikā, Pāvils kā trīs draudzes "pīlārus" nosauc Pēteri, Jēkabu, Jēzus brāli, un Jāni, mīļoto mācekli (Gal. 2:9).

Izlasi Gal. 1:18, 19; 2:9, 11-14. Ko šie panti mums stāsta par Pēteri pat tad, kad viņš ieņēma tik svarīgu lomu agrīnajā draudzē? _____

Pat kā draudzes vadītājs, pat kā cilvēks, kas nepārprotami bija Kunga aicināts (Jēzus teica Pēterim: "Gani manas avis." [Jāņa 21:17]), pat kā cilvēks, kas bija saņēmis atklāsmi par to, ka "nevienu cilvēku nevajag saukt par apgānītu vai nešķīstu" (Ap.d. 10:28), Pēterim vēl joprojām bija jāaug.

Draudzes pirmajās dienās gandrīz visi kristieši bija jūdi, no kuriem daudzi bija "dedzīgi Mozus bauslībā" (Ap. d. 21:20). Pēc viņu likuma skaidrojuma ēšana kopā ar pagāniem bija problēma, jo pagāni tika uzskatīti par nešķīstiem. Kad daži jūdu kristieši no Jēkaba atnāca uz Jeruzālemi, Pēteris pārtrauca ēst kopā ar pagāniem Antiohā.

Pāvilam šāda uzvedība bija uzbrukums pašam evaņģēlijam. Viņš uzskatīja Pētera rīcību par liekulību un nebaidījās viņu uzrunāt šajā jautājumā. Pāvils izmantoja izdevību izskaidrot kristīgās ticības galveno mācību: taisnošanu vienīgi ticībā (sk. Gal. 2:14-16).

Lai gan Pēteris bija Dieva aicināts, viņam bija vēl neiepažītas jomas, kurās bija vajadzīgi labojumi. Kā mēs reaģējam, kad citi mēģina norādīt uz mūsu "neiepažītajām jomām"? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita "Laikmetu ilgas" nodaļas "Aicināšana pie jūras" 244.–251. lpp. un "Nakts uz ezera" 377.–382. lpp.

Sākot ar zvejnieka agrīno sava grēcīguma atzišanu līdz pat drosmīgajam paziņojumam par Jēzu, ka "Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls" (Mat. 16:16), līdz briesmīgajai Kunga noliegšanai un pat viņa uzvarām un kļūdām kā draudzes vadītājam, Pēteris noteikti bija viens no pieredzējušākajiem kristiešiem. Tāpēc Svētā Gara nekļūdīgajā iedvesmā viņš varēja rakstīt ne tikai teorētiskas zināšanas, bet no savas pieredzes. Viņš pazina ne tikai Kristus glābjošo žēlastību, bet arī Viņa pārveidojošo žēlastību: "Pirms krišanas viņš vienmēr rīkojās kā barvedis un centās valdīt, runādams neapdomīgi attiecīgā mirkļa iespaidā. Viņš vienmēr bija gatavs citus palabot un izteikt savu spriedumu, pirms bija skaidri izpratis pats sevi vai to, ko gribēja sacīt. Bet Pēteris atgriezās, un atgrieztais Pēteris ļoti atšķīrās no kādreiz straujā, nesavaldīgā Pētera. Agrākā dedzība viņā palika, bet to regulēja Kristus žēlastība. Viņš vairs nebija impulsīvs, pašpaļāvīgs un sevi slavējošs, bet gan mierīgs, savaldīgs un gatavs mācīties. Tagad viņš Kristus ganāmpulkā spēja paēdināt kā jērus, tā avis." (E. Vaita "Liecības draudzei" 5. sēj. 334., 335. lpp.)

Kurš no mums kaut kādā ziņā nevarētu salīdzināt sevi ar Pēteri? Kurš gan reizēm nav stāvējis drosmīgi par savu ticību? Un kurš gan reizēm nav piedzīvojis nožēlojamu kļūdu?

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko tas mums stāsta par Dieva žēlastību, ka pat pēc tik apkaunojošas Jēzus noliegšanas Pēteris vienalga ieņēma redzamu un svarīgu lomu ne tikai agrīnajā draudzē, bet visā kristīgajā ticībā (galu galā viņš ir sarakstījis daļu no Jaunās Derības)? Redzot, kā Pēteris smagi krita un augstu cēlās, ko varam mācīties par to, kā izturēties pret tiem, kas kaut kādā veidā nolieguši Kungu?

2. Grupā pārrunājiet, kādas briesmas draudzei rada kompromisi. Kā mēs varam zināt, kurās lietās mums vajadzētu būt elastīgiem un kurās nekādos apstākļos nedrīkstam ielaist kompromisu? Kādus katastrofālus kompromisus varam atrast draudzes vēsturē? Ko varam mācīties no tiem?

3. Pēterim nācās dažas mācības gūt īpaši smagā veidā. Ņemot vērā viņa kļūdas, kā mēs šīs svarīgās lietas varam mācīties vieglākā veidā nekā Pēteris?